

Arrest

**nr. 105 513 van 20 juni 2013
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 11 maart 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 8 februari 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 april 2013 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 29 april 2013.

Gelet op de beschikking van 30 mei 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 juni 2013.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat N. COMELIAU, die loco advocaat F. GELEYN verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“Van een kandidaat-vluchteling wordt verwacht dat hij volledige medewerking verleent bij het onderzoek van een asielaanvraag. Dit houdt onder meer in dat men de waarheid vertelt en de bevoegde autoriteiten niet tracht te misleiden (RvS, 140.264, 7 februari 2005; RvS, 139.311, 14 januari 2005; RvS, 132.743, 22 juni 2004). Uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker de asielinstanties intentioneel heeft gepoogd te misleiden. Verzoeker onderneemt geen poging om deze vaststellingen te ontcrachten met objectieve argumenten die steun vinden in het administratief dossier. Hij beperkt zich tot het

minimaliseren van deze vaststelling en tot de stelling dat hij gelogen heeft op instigatie van zijn advocaat in het Verenigd Koninkrijk alsook dat hij zeer gestresseerd was tijdens het invullen van de vragenlijst op de Dienst Vreemdelingenzaken, wat niet dienstig is. Op asielzoekers rust immers een persoonlijke verantwoordelijkheid om van bij het begin van de asielprocedure waarheidsgetrouwe informatie te verschaffen over hun asielaanvraag en het is aan hen om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de asielautoriteiten zodat deze kunnen beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist van verzoeker dat hij zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas. Uit de deugdelijke motivering van de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker doelbewust verzaakte aan bovenvermelde medewerkingsplicht.

Deze vaststelling, evenals de vaststelling dat verzoeker geen asielaanvraag indiende in het Verenigd Koninkrijk gedurende zijn verblijf aldaar tussen mei 2009 en april 2012, leiden ertoe dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers verklaringen. Een ongeloofwaardig asielrelaas kan geen aanleiding geven tot het in aanmerking nemen van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin, noch van een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming.

*Waar verzoeker stelt "Dat het onjuist is om te oordelen dat verzoeker de Belgische asielinstanties heeft misleid aangezien verzoeker **van bij de aanvang van het verhoor voor de CGVS** heeft bevestigd dat hij Pakistan heeft verlaten met een studentenpaspoort voor Engeland", merkt de bestreden beslissing terecht op dat het eerst verzwijgen van zijn verblijf in het Verenigd Koninkrijk, in het licht van de medewerkingsplicht, verzoekers algehele geloofwaardigheid aantast. De bijgevoegde documenten vermogen geen afbreuk te doen aan bovenstaande vaststelling gezien ze niet ingaan op de misleiding van de Belgische asielinstanties.*

Uit de bestreden beslissing blijkt nog dat het noordwesten van Pakistan geteisterd wordt door een open strijd tussen extremistische elementen en regeringstroepen, doch gezien het hier om een uiterst lokaal conflict gaat en verzoekers directe familie al enige jaren woonachtig zijn in de Punjab, maakt verzoeker als hoogopgeleide jongeman niet aannemelijk dat hij zich bij terugkeer naar Pakistan niet elders in Pakistan zou kunnen vestigen.

Deze vaststellingen volstaan op zich om de in het verzoekschrift aangevoerde middelen niet verder te onderzoeken, omdat dergelijk onderzoek in elk geval tot geen ander besluit betreffende de gegrondheid van de asielaanvraag kan leiden.

Gelet op het voorgaande lijkt verzoeker niet in staat om aan te tonen dat hij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Pakistan."

Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

Ter terechtzitting alwaar verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 17 april 2013, stelt verzoekende partij dat zij vrees koestert ingevolge het behoren tot een bepaalde sociale groep, namelijk de groep van mensen die tewerkgesteld is bij ngo's die gevisieerd wordt door de Taliban.

Verwerende partij repliceert dat het vluchtrelaas van verzoekende partij ongeloofwaardig werd bevonden.

De Raad stelt vast dat verzoekende partij zich louter beperkt tot het herhalen van eerder afgelegde verklaringen en gaat hiermee volledig voorbij aan de in de beschikking van 17 april 2013 opgenomen grond. In de beschikking werd vastgesteld dat verzoekende partij intentioneel gepoogd heeft de

asielinstanties te misleiden. Deze vaststelling, evenals de vaststelling dat verzoekende partij geen asielaanvraag indiende in het Verenigd Koninkrijk gedurende haar verblijf aldaar tussen mei 2009 en april 2012, leiden ertoe dat geen geloof kan worden gehecht aan haar verklaringen. Het louter herhalen dat zij vrees koestert ingevolge het behoren tot een bepaalde sociale groep, namelijk de groep van mensen die tewerkgesteld is bij ngo's die gevisieerd wordt door de Taliban volstaat niet om voorgaande vaststellingen te ontkrachten.

Bijgevolg toont verzoekende partij niet aan dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Pakistan.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig juni tweeduizend dertien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,
mevr. K. VERHEYDEN,

kamervoorzitter,
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M.-C. GOETHALS